

VIJEĆE EUROPE

EUROPSKI SUD ZA LJUDSKA PRAVA

PRVI ODJEL

ODLUKA

O DOPUŠTENOSTI

Zahtjeva br. 74470/01
Slavica i Irma IBRULJ
protiv Hrvatske

Europski sud za ljudska prava (Prvi odjel) zasjedajući 13. ožujka 2003. godine u vijeću u sastavu:

g. C.L. ROZAKIS, *predsjednik*,
g. G. BONELLO,
g. P. LORENZEN,
gđa. N. VAJIĆ,
gđa. S. BOTOCHAROVA,
g. V. ZAGREBELSKY,
gđa E. STEINER, *suci*
i g. S. NIELSEN, *Zamjenik tajnika Odjela*,

uzimajući u obzir gornji zahtjev podnesen 20. rujna 2001.,

uzimajući u obzir očitovanje tužene države te odgovor podnositelja,

nakon vijećanja, odlučuje kako slijedi:

ČINJENICE

Podnositeljice zahtjeva, gospođe Slavica Ibrulj i Irma Ibrulj su hrvatske državljanke, rođene 1941. odnosno 1966. godine, i žive u Zagrebu. Pred Sudom ih zastupa g. Ranko Radović, odvjetnik iz Zagreba. Tuženu državu predstavlja njezina zastupnica, gđa. Lidija Lukina Karajković.

A. Okolnosti predmeta

Činjenice predmeta, onako kako su iznijete od stranaka, mogu se sažeti kako slijedi.

Prva podnositeljica je majka druge podnositeljice. Dana 15. prosinca 1972. njihov suprug i otac, H.I., umro je u bolnici u Zagrebu.

Dana 8. studenog 1976. podnositeljice su pokrenule građanski postupak pred Općinskim sudom u Zagrebu protiv bolnice, tražeći naknadu nematerijalne štete, te navodeći kako je njihov suprug i otac umro zbog nemara osoblja bolnice.

Prije no što je Konvencija stupila na snagu u odnosu na Hrvatsku (a to je prije 5. studenog 1997.) u predmetu je doneseno nekoliko odluka na različitim stupnjevima. Nakon što je Vrhovni sud Republike Hrvatske dana 16. studenog 1989. ukinuo prvostupansku i drugostupansku presudu predmet je vraćen Općinskom sudu u Zagrebu, kao sudu prvog stupnja, koji je prije 5. studenog 1997. održao tri ročišta.

Dana 5. studenog 1997. sud je pozvao podnositelje na plaćanje predujma za troškove dodatnog medicinskog vještačenja.

Dana 25. svibnja 1998. Medicinski fakultet u Zagrebu podnio je svoj nalaz sudu.

Dana 13. srpnja i 18. rujna 1998. stranke su podnijele svoje komentare na nalaz medicinskog vještačenja.

Dana 9. listopada 1998. tuženik je podnio dodatno očitovanje.

Na ročištu održanom 21. veljače 2002. sud je odredio da se provede još jedno dodatno medicinsko vještačenje.

Na slijedećem ročištu održanom 4. lipnja 2002. sud je ssslušao dva medicinska vještaka i usvojio djelomičnu presudu kojom je djelomično usvojio, a djelomično odbio tužbeni zahtjev podnositeljica.

Dana 5. srpnja 2002. tuženik je podnio žalbu protiv presude.

Izgleda da se postupak trenutno vodi pred žalbenim sudom.

B. Mjerodavno domaće pravo

Mjerodavni dijelovi članka 63. Ustavnog zakona o Ustavnom sudu (stupio na snagu 15. ožujka 2002., objavljen u Narodnim novinama br. 49 od 3. svibnja 2002. – u daljnjem tekstu Ustavni zakon o Ustavnom sudu Republike Hrvatske iz 2002.) glase kako slijedi:

(1) Ustavni sud će pokrenuti postupak po ustavnoj tužbi i prije no što je iscrpljen pravni put, u slučaju kad o pravima i obvezama stranke ili o sumnji ili optužbi zbog kažnjivog djela nije u razumnom roku odlučio sud...

(2) U odluci kojom usvaja ustavnu tužbu zbog nedonošenja akta u razumnom roku iz stavka 1. ovoga članka, Ustavni sud će nadležnom sudu odrediti rok za donošenje akta kojim će taj sud meritorno odlučiti o pravima i obvezama ...

(3) U odluci iz stavka 2. ovoga članka Ustavni sud će odrediti primjerenu naknadu koja pripada podnositelju zbog povrede njegova ustavnog prava koju je sud učinio kada o pravima i obvezama podnositelja ...nije odlučio u razumnom roku. Naknada se isplaćuje iz državnog proračuna u roku od tri mjeseca od dana podnošenja zahtjeva stranke za njezinu isplatu.

PRIGOVOR

Podnositeljice prigovaraju na temelju članka 6. § 1. Konvencije radi dužine građanskog postupka.

PRAVO

Podnositeljice prigovaraju radi prekomjerne dužine postupka, a na temelju članka 6. § 1 Konvencije koji, u relevantnom dijelu, glasi kako slijedi:

“Radi utvrđivanja svojih prava i obveza građanske naravi...svatko ima pravo...da sud...u razumnom roku ispita njegov slučaj“

Vlada najprije iznosi da su podnositeljice propustile iscrpiti domaća pravna sredstva jer nisu podnijele ustavnu tužbu u skladu sa novo uvedenim člankom 63. Ustavnog zakona o Ustavnom sudu. Ona tvrdi da ta tužba omogućava stranci da traži ustavnu zaštitu u odnosu na dužinu postupka te da ovlašćuje Ustavni sud da dodijeli pravednu naknadu i odredi rok nadležnoj vlasti da odluči o meritumu predmeta.

Podredno, Vlada poziva Sud da odbaci zahtjev kao očito neosnovan.

Podnositeljice tvrde da novo uvedeno pravno sredstvo pred Ustavnim sudom ne predstavlja učinkovito sredstvo protiv dužine postupka.

Prema mišljenju podnositeljica, prekomjerna dužina postupka o kojem se radi isključivo je posljedica ponašanja suda koji je radio na predmetu.

Sud je najprije ispitao da li su podnositeljice udovoljile pravilu o iscrpljivanju domaćih pravnih sredstava, kako je propisano na temelju članka 35. § 1 Konvencije. Podsjećajući na svoje odluke u predmetima Slaviček i Nogolica gdje je utvrđeno da u Hrvatskoj postoji učinkovito pravno sredstvo u odnosu na dužinu postupka, Sud ne vidi razloga da u ovom predmetu odstupi od svog stajališta izraženog u gore spomenutim predmetima (vidi Slaviček protiv Hrvatske (odluka), br. 20862/02, 4. srpanj 2002., ECHR-2002... i Nogolica protiv Hrvatske (odluka), br. 77784/01, 5. rujan 2002., ECHR-2002...)

Slijedi da ovaj prigovor mora biti odbačen na temelju članka 35. §§ 1. i 4. Konvencije zbog neiscrpljivanja domaćih pravnih sredstava.

Iz tih razloga, Sud jednoglasno

Proglašava zahtjev nedopuštenim.

Søren NIELSEN
Zamjenik tajnika

Christos ROZAKIS
Predsjednik